Kui nende wannem poeg Jaan ühheksa aastaseks sai, siis nemmad kül ei tarvitanud ennam woera karjalast, agga ollid isse jälle seitse suga sõmas, Hans ja Ewa omma-wie lapsega. Olli kül wannemattel murret leiwa pallukesse pärrast! Agga et nemmad ikka mõtlesid Jummala peäle, saggedaste luggesid pühha kirja, palluśid ja tännasid, siis ollid nemmad ka allati roemoga walmis tõle. Sedda wisi siggis nende tõ, ja Jummal andis waggade leiwale jätko.

Mil wisil arwad sa, et Killari rahwas ommeti omma leiba saiwad? Kas Hans läks allati pukoormaga linna? Kas sai sallamahti siit ja seält kaupa ja kauplemisse asjo? Kas warrastas koera kombel moisa reiest, moisa heinama peält? Ei mitte! Hans kartis Jummalat, ei mitte silmakirjaks kui sallalikkud ilma peäl; temma kartis Jummalat waggast süddamest, ja sepärrast ei putunud temmasse wargusse egga pettusse himmo. Agga pukoormaga ei woinud temma linna minna, sest metsa suurt ei olnud ümberringi, ja sedda ennamaks ei antud, kui tarbepuuks, iggaühhele arro mõda, ja peäle keik sedda on lin seitsekümmend wersta Tamma küllast ärra.

Hans kartis Jummalat ja ütles saggedaste omma laste wasto, kui need toekamaks kaswid: „Issanda tahtminne on, „et meie peame omma palle higgi sees „omma leiba sõma Sepärrast ärgem „tüddinegem ärra tõõd teggemast, ja „sedda ikka Temma pühha tahtmist mõ„da; diged tõõd, mis Temma sanna „käsfoga ühte sünnib, ja se dige tõ sago „ikka diete tehtud, et meie ei lähhä laisaks, „egga wõtta meelt ärra heita, egga lia „murrega süddant koormada. Kui woib „olla, ärge seiske tõõd teggematta, ja tõõd „tehhes mõtlege: Nüüd tahhan taewast